

Til Venner over alt

Vårt årsmøte og 200-årsjubileum som et norsk trossamfunn fant sted i Stavanger på den vakre Solborg Folkehøyskole 9.–12. august 2018. Vi, kvekere i Norge, har noe å feire, vi er et lite, men aktivt samfunn. Vi er tallmessig få, men vi har gjennom årene fått innflytelse på viktige områder i samfunnet, større innflytelse enn noe annet kirkesamfunn – sett i forhold til medlemstallet, som det ble sagt i hilsenen fra Norges Kristne Råd.

En aldersmessig mangfoldig gruppe, fra ett år til over nitti, har vært samlet her. Vi er stolte av å ha med oss aktive barn og en «vidunderlig» ungdomsgruppe, som en av ungdomsgruppelederne så treffende sa. Ungdommene som var til stede under årsmøtet, var delt i tre grupper i ulike aldre, til sammen tolv unge venner mellom 12 og 18 år. Den yngste gruppa etablerte seg for første gang som ungdomsgruppe. Den eldste og mellomste gruppa fortalte litt til den yngste om aktivitetene i ungdomsgruppene. Den mellomste gruppa hadde ansvaret for markeringen av bekreftelsen av kvekermedlemskapet til en ung venn fredag kveld. Lørdag deltok unge venner fra alle gruppene på eksperimentering med lys i naturen. Ungdommene har gledet seg over fellesskapet på tvers av gruppene og ellers i hele årsmøtet.

Uavhengig av alder har vi vært takknemlige over å få være sammen og gledet oss over varmen i samværet. Vi har opplevd en dyp og inderlig stillhet i andaktene, men også lek, glede og munterhet. Leken er en vei til å kjenne seg selv og vinne respekt for seg selv og andre.

Vi har i år opplevd en lang og varm sommer. Samtidig er vi dypt bekymret over klimaendringene. Vi tror på det av Gud i alle, ikke bare i menneskene, men også i naturen. Det er ikke vi som eier jorden! Vi vil fortsette å kjempe for å bevare mangfoldet, ta vare på naturen og hverandre. Denne vekten på natur- og miljøvern kom til uttrykk i flere ulike innlegg og innspill helt fra første samling. Som Skriveren sa det i sin innledning: «Guds rike er i oss, men også i trærne, i steinene, i jorda og i luften omkring oss. Og det skal vi ta vare på». I et dikt om fjellet har Kari Steensberg sagt det slik: «Her i det høye hvor allting er nær, kan man høre det godes stemme, en lovsang til livet og dem man har kjær».

Gjennom Hans Eirik Aareks levende fortelling om kvekernes historie i Norge fikk vi styrket vår stolthet over å tilhøre et religiøst samfunn som har stått for og kjempet for viktige verdier. Ben Pink Dandelion utfordret oss på framtiden: Hvordan vil vi ta vare på Samfunnet vårt, de grunnleggende verdiene og vår tro? Hvordan takler vi nye trender og moderne krav, hvordan kan vi leve opp til våre egne ønsker om å leve enkelt, være radikale og ta vare på det nye i Samfunnet uten å miste fotfestet i det verdifulle som vi vil bevare?

I gruppearbeid og andaktssamtaler omkring årsmøtetemaet «Et samfunn i forandring» ble temaene fra foredragene tatt opp igjen. Flere var opptatt av å bygge broer, mellom det indre og det ytre, mellom tradisjon og fornyelse. Wilhelm Aareks råd til en ung kveker på et årsmøte for mange år siden kan stå som en overskrift for denne samtalen: «Vær åpen – med et innhold».

Vi skal i åpenhet ta vare på alle de nye blomstene, fargene og mangfoldet, uten å gi slipp på kjernen i troen vår, det av Gud i alle. Lyset er inne i oss. Det ligger i bunnen for alt vårt virke. «Feel your faith», som Ben sa i sitt foredrag.

Vi har blitt minnet om å verdsette våre kvekertradisjoner, men vi må passe på at de ikke blir tomme former. Vi må tenke på hvordan vi i vår tid kan videreføre de tidlige kvekeres innsikt. Som kvekere må vi av og til ut av komfortsonen og være litt obsternasige. Friksjon må til for å skape en gnist som kan føre til forandring. Både kvekeretroen og vitnesbyrdene er enkle og radikale, men må samtidig tilpasses vår egen tid.

Flere konkrete eksempler ble nevnt på fornyelse i Kvekersamfunnet. Det er viktig å vektlegge ungdomsarbeidet, være bevisst på et enkelt og tydelig språk, uten for mange språklige koder som må knekkes. Vi må være åpne for å variere andaktsformene. Vi må møte mennesker som oppsøker våre andakter, med interesse og positiv nysgjerrighet og vise omsorg for hverandre.

Gjennom hele årsmøtet var stillheten et viktig innslag, med vekslende mellom nærende stillhet og mange muntlige bidrag. Vi ble blant annet minnet på Søren Kierkegaards ord om at «bønn innebærer å bli taus og vente til Gud kan høres». Gjennom stillheten opplevde vi lyset fra Gud.

Stavanger, 12. dag i 8. måned, 2018
Hanne Hognestad